

Biti drugačen v svetu, ki me obdaja

Jaz. Kaj sem jaz? Sem človek. Vendar, kdo sem jaz? Čemu sem namenjena? Zakaj sem tu? Kaj je moj pomen? Torej, kako bi naj človek definiral sebe, kako bi jaz definirala sebe?

Jaz sem človek. Dano mi je bilo ime Rozalija. Na svetu sem da ... Zakaj sem na svetu? Kaj storiti, če čutiš, da ne sodiš tja nekam, kjer ti je bilo dano biti? Se počutiš ujetega v času in trenutku in si tja postavljen kot igralna figura, vendar se ne moreš vklopiti v igro, ne moreš igrati igre življenja.

Imam občutek, da sem ujeta v tem času, vesolju, v tej vsakdanjosti. Čutim, da se moje misli ne morejo vklopiti v harmonijo, ki jo obdaja ta čas, ta obstoj. Čutim, da sem, čeprav je okoli mene vse prazno, energija zunanosti se ne sklada z energijo moje notranjosti. Lahko vidim zunanost, čas, ki teče mimo mene, a kadar vstopim vanjo, se ne skladam z njo. Lahko vidim druge ljudi okoli sebe, vsakega v svojih mislih, znam prebrati njihov namen, kot da bi nad njimi lebdel oblak, na katerem bi pisalo: «Tu sem, da.» Imajo točen pomen, definicijo. In tudi ko pristopim k njim, se z njimi pogovarjam, jih razumem, vendar vseeno menim, da oni mene ne razumejo, kot da ne bi govorili isti jezik. Ne razumejo, kaj želim povedati. Ne razumejo, da ne sodim sem. Ne razumejo, da tu nimamo pomena v svetu, ki nas obdaja. Ta svet je zgrajen iz narave, narave, ki daje in živi z drugimi v simbiozi. Narava daje in dobi nazaj, življenje kroži. Kaj pa mi? Mi samo jemljemo. Mi ne cenimo svojega obstoja. Užili bi življenje v najbolj polnem smislu, kar je moči. Hkrati pa ne cenimo lepote v osnovi. Cenimo jo komaj takrat, ko je že desetisočkrat bila spremenjena in še takrat ni dovolj, vedno je lahko še boljše. Tudi komunikacijo smo izboljšali. Lahko se pogovarjamo z ljudmi na drugem koncu sveta, ne da bi se z njimi dobili, videli njihov izraz na obrazu, ko jim nekaj povemo. Verjetno je to razlog, da me nihče ne razume. Ne pogovarjamo se več. Oni se pogovarjajo s telefoni, jaz se pogovarjam z zunanostjo. Moje misli se pogovarjajo s svetom, ki me obdaja, in poslušajo jih drevesa, rože, veter, sonce, ptice celo odgovarjajo na njih. In če dobro poslušam, slišim pesem, harmonijo okoli sebe. Harmonijo, ki bi nas morala povezovati, vendar nas ne. To slišim samo jaz. Najverjetneje sem nora in je to samo v moji glavi. Ali? O, vse bi dala, da bi lahko tudi drugi to slišali, užili zunanost, kot jo užijem jaz, slišali harmonijo, energijo, ki jo obdaja narava. Čutili energijo drugih, toplino objema, čutili božanje sveta, poljube sonca, luno, ki ponoči bedi nad nami, nas varuje.

Želim si, da bi čutili brezmejno ljubezen mater, prikrito zaščito očetov, roko prijatelja, utrip srca, zaljubljenca. Želim si, da bi me razumeli, sprejeli mojo drugačnost tako, da bi me poslušali in svoje nestrinjanje utemeljili in ne zatrli mojega mnenja. Svet bi bil drugačen, če bi se poslušali.

Nekdo je nekoč dejal: «Človek je kakor knjiga. Ima trde platnice, da se ne poškoduje, vendar niso neuničljive. Zato preden ga ovrednotimo, preberimo njegovo vsebino, saj dokler je ne preberemo, ne moremo vedeti, kakšen človek je. Seveda ima vsak človek svoje pluse in minuse, ki so del njegove vsebine, ki jo lahko le sprejmemo, kajti spremeniti je ne moremo.»